

pek íróihoz, hogy mától fogva ne higgyenek egy haldoklásra ítélt emigránsirodalom gyűlöletkitöréseinek, mert a német történet hangja mi vagyunk. Mi vagyunk az örökösök és tradíciója annak a birodalomnak, mely ezer év folyamán harcban segített megalkotni, megteremteni Európa fogalmát. Csak mi egyedül lehetünk, csak mi egyedül vagyunk a német nép írói és ép' azért felkérjük a többi országok íróit, hajlandók-e velünk együtt megalkotni a nacionalista írók nemzetközi Unióját? Ha igen, akkor közösen kell mindent elkövetnünk, hogy belső és külső bomlástól veszélyeztetett hazáinkat egy új emberi közösség alapján felépítsük."

A német nép hangja — az emigráció hangja. Heinrich Mann kissé más véleményen van: „Az emigráció az elnémított német nép hangja. Legalább is kéne, hogy a világ ezt így lássa. Az emigrációnak be kell bizonyítani, hogy Németország legnagyobb fiaival vele vannak és ez azt jelenti egyúttal, hogy ők jelentik a legjobb Németországot. A legrosszabb, az ép' most van uralmon. Sajnos ez az uralom a civilizáció számára életveszélyt jelent, mert a mai világban ép' a legbornirtabb hatalom talál a legkevesebb ellenállásra. És ha csak félelemtől lenne szó, de ez a mai civilizáció leggyengébb óráiban titkon ezekhez a vad legényekhez húz... Pedig az emigráció a többieknek nemcsak Németországról világosíthatná fel, lennének mondanivalói az általános bűnökről is.“ (DIE WAHRHEIT)

A második emigráció. H. Mann legújabb könyvét, (Der Sinn dieser Emigration. Streitschriften des Europäischen Merkur, Paris) a NEUE WELTBÜHNE-ben Werner Türk így kritizálja: „H. Mann tudja, hogy az antifasiszta emigráció osztályjellegét és politikáját tekintve különböző táborokban van. Ő ép' azért ezek egyesítését célozza. De a cél, ahogyan ezért küzd, minden szocialistánál, kit a weimari republika az összes illúziókból kigyógyított, ellenzésre fog találni. Ezek az emberek nem akarják, hogy a történelem újra ismétlődessen. Ők lelkesedésük erejét többé nem fogják történelmi felemásoknak kiköcsönözni. Ők tudják, hogy a jövő szociális Németországa, csak akkor fog megállhatni, ha a Németországban rabszolgaságba taszított tömegek felszabadulásuk napján, azokat a talmi pilléreket sem fogják kimélni, melyeket eddig mint tabukat beszéltek be nekik.“

Vándorló tudósok. Lord Rutherford of Nelson, az emigráns tudósok segélyezésére alakult „Academic Assistance Council“ munkáját ismerteti a DAS NEUE TAGEBUCH-ban: „A világháború utáni politikai forradalmak a tudósok, egyetemi tanárok egész seregét juttatták vándorbotra. Számuk a múltévi németországi események következtében katasztrófálisan megszorodott. Állásukból kikergették őket, mert pacifisták voltak, vagy pedig mert tudós életükhöz hiányzott a legfontosabb előfeltétel, az „árja“ nagymama. A középkorban az ilyen vándortudósok szolgálataikat az egész emberiség javára gyümölcsöztethették. Ami azonban lehetséges volt a középkorban, az lehetetlen ma. Németország 1202 egyetemi tanárt és docenst juttatott vándorbotra. Eddig ezek közül csak 389 talált elhelyezkedést, magában Angliában 178.“ (F.)

A KORUNK HIREI

Julius—augusztusi nyári kettősszámunk, mint minden évben, úgy az idén is július hó első felében jelenik meg.